

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 5 października 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych – I Oddział w Ł. stwierdził, że J. Ż. jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, zaś zadłużenie wraz z należnymi odsetkami za zwłokę wynosi łącznie 47.312,62 złotych, w tym:

- z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od czerwca 2013 roku do czerwca 2016 roku w kwocie 24.707,12 złotych, odsetek za zwłokę 7.492 złote;

- z tytułu składek na ubezpieczenie zdrowotne w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od czerwca 2013 roku do czerwca 2016 roku w kwocie 10.163,53 złotych, odsetek za zwłokę 3.059 złotych;

- z tytułu składek na Fundusz Pracy w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 za okres od czerwca 2013 roku do czerwca 2016 roku w kwocie 1.411,97 złotych, odsetek za zwłokę 479 złotych.

(decyzja k 13 akt ZUS)

W dniu 6 listopada 2018 roku J. Ż. odwołał się od powyższej decyzji, wskazując, że we wskazanym w decyzji okresie od czerwca 2013 roku do czerwca 2016 roku prowadził na terenie Polski działalność gospodarczą, będąc jednocześnie zatrudnionym w Niemczech, gdzie były odprowadzane za niego składki na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne, w związku z czym nie podlegał on w tym okresie ubezpieczeniu w Polsce. (odwołanie k 3-4)

Odpowiadając na odwołanie pismem z dnia 5 grudnia 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych – I Oddział w Ł. wniósł o jego oddalenie, wskazując, że od 1 marca 2009 roku w związku z zatrudnieniem na terenie Niemiec został tam objęty ubezpieczeniem społecznym i zdrowotnym, zaś od 1 listopada 2011 roku był także zatrudniony w Polsce w firmie (...) – Ż., co spowodowało, że organ rentowy ustalił, że w okresie od 1 listopada 2011 roku do 31 grudnia 2017 roku podlegał on ustawodawstwu polskiemu na podstawie art.13 ust.1a) rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego. Organ rentowy wskazał, że o powyższym ustaleniu powiadomieni zostali zarówno wnioskodawca jak i niemiecka instytucja ubezpieczeniowa, która w terminie określonym w rozporządzeniu wykonawczym do wspomnianego aktu prawnego, tj.2 miesięcy od otrzymania informacji nie zgłosiła odmiennej opinii w kwestii podlegania danemu ustawodawstwu przez wnioskodawcę. (odpowiedź na odwołanie k 14-15)

Na rozprawie w dniu 23 lipca 2019 roku wnioskodawca reprezentowany przez pełnomocnika podniósł zarzut przedawnienia składek za okres od czerwca do sierpnia 2013 roku oraz odsetek wymaganych za okres sprzed 5 października 2015 roku. (e-protokoół rozprawy k 74)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

J. Ż. (ur.(...)) od 1997 roku do 2017 roku prowadził na terenie Polski działalność gospodarczą. (niesporne)

W 1985 roku został zatrudniony w Niemczech, gdzie do tej pory pracuje na podstawie umowy o pracę. (niesporne)

Z tego tytułu od 1 marca 2009 roku niemiecki pracodawca odprowadza za niego do dziś składki na ubezpieczenie społeczne (zdrowotne, pielęgnacyjne, na wypadek bezrobocia i emerytalne). (pismo wraz z tłumaczeniem k 124-125)

W okresie od 1 stycznia 2012 roku do 31 grudnia 2017 roku wnioskodawca był zgłoszony do niemieckiego ubezpieczenia społecznego z kodem „101 – osoby zatrudnione podlegające obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym”. (dokumentacja dotycząca zgłoszenia do ubezpieczenia k 49-54)

W okresie od 1 listopada 2011 roku do 14 marca 2018 roku J. Ż. równolegle wykonywał także pracę na ½ etatu na podstawie umowy o pracę zawartej w Polsce z R. Ż., prowadzącym działalność gospodarczą pod nazwą (...), za wynagrodzeniem 1000 złotych miesięcznie. (umowa o pracę k 22, świadectwo pracy k 26)

W lutym 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych – I Oddział w Ł. poinformował wnioskodawcę, że zwolnienie lekarskie wystawione przez lekarza leczącego w Niemczech winno być przesłane do instytucji na terenie Niemiec, bez pośrednictwa polskiego organu rentowego. (pismo k 29)

Pracodawca polski wyrejestrował wnioskodawcę z ubezpieczenia społecznego z dniem 11 czerwca 2016 roku. (dokument (...) P (...) k 28)

Z tytułu działalności gospodarczej prowadzonej na terenie Polski wnioskodawca nie opłacał żadnych składek na ubezpieczenie społeczne. (zeznania świadka B. C. – e-protokół rozprawy z dnia 14 maja 2019 roku – płyta CD k 59)

W dniu 15 grudnia 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych zawiadomił niemiecką instytucję ubezpieczenia społecznego – (...) B. w W. o ustaleniu, że do J. Ż. ma zastosowanie:

- w okresie od 1 maja 2010 roku do 31 października 2011 roku – ustawodawstwo niemieckie,

- w okresie od 1 listopada 2011 roku do 31 grudnia 2017 roku – ustawodawstwo polskie.

(pismo k 11)

Zawiadomienie to zostało doręczone wskazanej instytucji niemieckiej w dniu 21 grudnia 2017 roku. (potwierdzenie odbioru k 12)

Polski organ rentowy nie otrzymał żadnej odpowiedzi na to zawiadomienie. (oświadczenie k 71)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o powołane dowody z dokumentów oraz na podstawie zeznań świadka i przesłuchania wnioskodawcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zgodnie z brzmieniem art.6 ust.1 pkt 5, art.12 ust.1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2020 roku, poz.266) obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym i rentowym, wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są osobami prowadzącymi pozarolniczą działalność oraz osobami z nimi współpracującymi.

Obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym powstaje od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności i istnieje do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. (art.13 ust.4 ustawy)

Zgodnie z dyspozycją art.17 ust.3 powołanej ustawy składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, chorobowe i wypadkowe osoby prowadzące pozarolniczą działalność gospodarczą sami obliczają i przekazują co miesiąc do Zakładu.

Na mocy art.46 ust.1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych płatnik składek jest obowiązany według zasad wynikających z przepisów ustawy obliczać, potrącać z dochodów ubezpieczonych, rozliczać oraz opłacać należne składki za każdy miesiąc kalendarzowy.

Obowiązujący w spornym okresie przepis art.66 ust.1 pkt 1 lit c ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (obecnie - t.j. Dz.U. z 2019 roku, poz.1373) stanowił, iż obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, które są osobami prowadzącymi działalność pozarolniczą lub osobami z nimi współpracującymi, z

wyłączeniem osób, które zawiesiły wykonywanie działalności gospodarczej na podstawie przepisów o swobodzie działalności gospodarczej.

Na podstawie art. 69 ust. 1 wyżej wskazanej ustawy obowiązek ubezpieczenia zdrowotnego osób prowadzących działalność gospodarczą powstaje i wygasa w terminach określonych w przepisach o ubezpieczeniach społecznych.

Stosownie zaś do brzmienia art.74 ust.1 tej drugiej ustawy do ubezpieczenia zdrowotnego osób objętych ubezpieczeniami społecznymi (...) stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zasad, trybu i terminu zgłaszania do ubezpieczenia społecznego (...).

W myśl zaś przepisu art.107 ust.1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (t.j. Dz.U. z 2019 roku, poz.1482) składki na Fundusz Pracy opłaca się za okres trwania obowiązkowych ubezpieczeń emerytalnego i rentowych w trybie i na zasadach przewidzianych dla składek na ubezpieczenia społeczne.

Materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie wykazał, że J. Ż. w spornym okresie od czerwca 2013 roku do czerwca 2016 roku prowadził na terenie Polski pozarolniczą działalność gospodarczą.

Ustalenia Sądu wykazały nadto, że w okresie tym był także zatrudniony na podstawie umów o pracę zawartych z różnymi pracodawcami - w Polsce (na 1/2 etatu z wynagrodzeniem 1000 złotych miesięcznie) oraz w Niemczech i w obu tych państwach świadczył pracę.

Rozważenia zatem wymagało w niniejszej sprawie czy wnioskodawca podlegał polskiemu ustawodawstwu.

Zgodnie bowiem z brzmieniem art.11 ust.1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 roku w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UE.L Nr 166, s. 1 – zwanego dalej rozporządzeniem podstawowym), kluczową zasadą koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego w Unii Europejskiej, zakładającą rzeczywiste istnienie konkurencyjnych tytułów ubezpieczenia, jest podleganie ustawodawstwu jednego państwa członkowskiego.

Z zasady tej wynikają dyrektywy postępowania dla instytucji państw członkowskich oraz organów odwoławczych regulowane przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.UE.L Nr 284, str. 1 – zwanego dalej rozporządzeniem wykonawczym).

Zgodnie zaś z brzmieniem art.16 rozporządzenia wykonawczego instytucje ubezpieczeniowe państw zainteresowanych ustalają właściwe ustawodawstwo dla danej osoby.

Opisana w treści art. 16 rozporządzenia wykonawczego procedura uzgodnień między instytucjami państw członkowskich dotyczących stosowania mającego odniesienie w niniejszej sprawie art.13 rozporządzenia podstawowego, toczy się w istocie bez udziału osoby, która wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich. Kończy się zaś poinformowaniem zainteresowanego przez instytucję właściwą państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone, jako mające zastosowanie, o tym, które ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone.

Ustalenie ustawodawstwa właściwego oznacza zatem poddanie tej kwestii procedurze przewidzianej w art. 16 rozporządzenia wykonawczego (w tym także bez wniosku zainteresowanego - art.16 ust.6), której efektem jest wspólne porozumienie państw członkowskich, zapobiegające podwójnemu (lub wielokrotnemu) podleganiu ubezpieczeniu społecznemu albo nieobjęciu ubezpieczeniem w żadnym państwie członkowskim. Natomiast, jeśli intencją zainteresowanego jest uzyskanie potwierdzenia podlegania wskazanemu przez niego ustawodawstwu, to temu służy wniosek o wydanie poświadczenia na formularzu A1, którego podstawę stanowi art. 19 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego. Wówczas ocena takiego żądania należy tylko i wyłącznie do organów i instytucji właściwych tego państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo miałyby być zastosowane (por. wyrok Sądu

Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2017 r., II UK 248/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 26 kwietnia 2018 r. III AUa 162/18, opubl. L.)

Co więcej - procedura określona w rozporządzeniu wykonawczym przewiduje, że jeżeli nawet instytucja miejsca zamieszkania osoby ubiegającej się o ustalenie ubezpieczenia społecznego poweźmie wątpliwości co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa z uwagi na mniej znaczący charakter takiej pracy, to nie może sama rozstrzygać (chyba że chodzi o pracę marginalną), lecz musi dostosować się do trybu rozwiązywania sporów co do ustalenia ustawodawstwa właściwego, wskazanego w szczególności w art. 6, 15 oraz 16 rozporządzenia wykonawczego, które to przepisy nakazują zwrócenie się, w przypadku istnienia wątpliwości bądź rozbieżności, do instytucji innego państwa członkowskiego. Poinformowanie przez osobę wykonującą pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania, jest podstawą do niezwłocznego, lecz tylko wstępnego i tymczasowego ustalenia dla niej ustawodawstwa właściwego, stosownie do zasad kolizyjnych ustalonych w art. 13 rozporządzenia podstawowego. O tymczasowym określeniu prawa, według którego obejmuje się tę osobę ubezpieczeniem społecznym, instytucja miejsca zamieszkania ubezpieczonego informuje wyznaczone instytucje państwa, w którym wykonywana jest praca. Od tej chwili biegnie dwumiesięczny termin, w którym zainteresowana instytucja może poinformować instytucję miejsca zamieszkania o niemożności zaakceptowania ustalonego ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii. Przyjmuje się przy tym, że „wspólne porozumienie” w rozumieniu art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego może polegać na poinformowaniu przez instytucję miejsca zamieszkania o swoim stanowisku odnośnie do nieistnienia ważnego tytułu do ubezpieczenia społecznego na terytorium jej państwa, o marginalnym charakterze lub o mniej znaczącym charakterze pracy, na wydaniu przez instytucję właściwą miejsca zamieszkania decyzji (o charakterze tymczasowym - w trybie art. 16 ust. 2) o stosowaniu danego ustawodawstwa i zaakceptowaniu (również milczącym) tego stanowiska przez zagraniczną instytucję ubezpieczeniową (niewniesienie zastrzeżeń).

W świetle powyższych rozważań uznać należy, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych w żaden sposób nie jest uprawniony do wyręczenia instytucji ubezpieczeniowych innych krajów i przesądzenia, czy praca zarobkowa wykonywana na ich terytorium stanowi tytuł ubezpieczenia. To tylko zainteresowane instytucje mogą współdziałać w procedurze weryfikacji zmierzającej do ustalenia podlegania właściwemu systemowi spornych ubezpieczeń społecznych (tak Sąd Najwyższy m.in. w postanowieniu z dnia 16 maja 2019 r., I UK 226/18, Legalis nr 1921327 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 11 września 2014 r., II UK 587/13, OSNP 2016 nr 1, poz. 13; z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12, OSNP 2014 nr 3, poz. 47).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt przedmiotowej sprawy wskazać należy, że procedura współpracy w zakresie ustalania ustawodawstwa jakiemu podlegał w spornym okresie J. Ż. została przeprowadzona, zarówno niemiecka instytucja ubezpieczeniowa jak i ubezpieczony zostali poinformowani o ustaleniu w sposób tymczasowy ustawodawstwa polskiego w spornym okresie, w ciągu dwóch miesięcy nie wpłynął sprzeciw, toteż właściwe jest ustalenie, że do wnioskodawcy w okresie tym ma zastosowanie ustawodawstwo polskie.

Skoro instytucja niemiecka nie zgłosiła sprzeciwu do ustalenia tymczasowego, wnioskodawca winien zwrócić się do niej o wydanie zaświadczenia A1 potwierdzającego podleganie w spornym okresie ustawodawstwu niemieckiemu. (por. uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 16 lipca 2019 r., III AUa 1281/18, opubl. Legalis)

W świetle powyższych uwag bez znaczenia pozostają dokumenty złożone przez wnioskodawcę w niniejszym postępowaniu pochodzące od niemieckiej instytucji ubezpieczeniowej informujące go o wysokości składek za niego odprowadzonych w Niemczech czy też symulacje wysokości świadczenia emerytalnego z tytułu zatrudnienia w tamtym państwie, ponieważ nie jest to zaświadczenie A1 potwierdzające podleganie ustawodawstwu niemieckiemu.

Wskazać przy tym trzeba, że nie ma przepisów, które uniemożliwiałyby polskiemu organowi rentowemu zmianę decyzji w zakresie podlegania przez konkretną osobę ubezpieczeniom społecznym.

W przepisie art. 5 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego wprost zostało bowiem przewidziane, że dokumenty wydane przez instytucję państwa członkowskiego do celów stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.Urz.U.E.L Nr 166, s. 1) i rozporządzenia z dnia 16 września 2009 roku, stanowiące poświadczenie sytuacji danej osoby oraz dowody to potwierdzające, na podstawie których zostały wydane te dokumenty, są akceptowane przez instytucje pozostałych państw członkowskich do momentu, gdy nie zostaną wycofane lub uznane za nieważne przez państwo członkowskie, w którym zostały wydane.

Oznacza to, że przepisy prawa europejskiego wprost przewidują możliwość wycofania lub uznania za nieważne dokumentów poświadczających sytuację danej osoby m.in. w zakresie podlegania systemowi ubezpieczeń społecznych danego kraju. W sytuacji zaś stwierdzenia przez instytucję właściwą dla państwa wykonywania pracy, że niespełnione są przesłanki zastosowania art.13 rozporządzenia z dnia 29 kwietnia 2009 roku, zachodzą podstawy do zmiany decyzji o podleganiu ustawodawstwu polskiemu.

Reasumując - w sprawach dotyczących ustalenia właściwego ustawodawstwa, przy zastosowaniu właściwych w tym względzie przepisów unijnych, poza kompetencją zarówno organu rentowego, jak i sądu rozpoznającego odwołanie pozostają kwestie związane z oceną ważności stosunku prawnego ubezpieczenia danego wnioskodawcy za granicą, ten bowiem stosownie do generalnej reguły wspólnotowej *lex loci laboris*, podlega wyłącznie prawu miejsca wykonywania pracy. Równocześnie poza omawianą oceną pozostaje także prawidłowość procedowania zagranicznej instytucji ubezpieczeniowej w sprawie dotyczącej mającego tam powstać stosunku ubezpieczenia społecznego, w tym więc i ważności wydanych w tym przedmiocie przez tę instytucję decyzji. Tym samym postępowanie w sprawie ustalenia właściwego ustawodawstwa ma charakter czysto formalny.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych oraz sąd ubezpieczeń społecznych są zatem pozbawieni kompetencji do samodzielnej oceny stosunku prawnego stanowiącego tytuł ubezpieczenia społecznego w innym państwie członkowskim UE. Stwierdzenia spełnienia warunków ubezpieczenia społecznego w systemie prawnym państwa wykonywania pracy podlegającym koordynacji na podstawie rozporządzenia podstawowego dokonują bowiem organy właściwe do stosowania tego prawa. Oznacza to, że polski organ rentowy (jako instytucja właściwa według miejsca zamieszkania skarżącego) nie ma kompetencji do oceny spełnienia warunków objęcia go ubezpieczeniem społecznym w innym państwie członkowskim (tu : w Niemczech) z tytułu wykonywania tam pracy najemnej. (por. wyroki Sądu Najwyższego - Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 grudnia 2018 r., I UK 383/17, z dnia 11 września 2014 r., II UK 587/13, OSNP 2016 nr 1, poz. 13; z dnia 6 czerwca 2013 r., II UK 333/12, OSNP 2014 nr 3, poz. 47; z dnia 21 stycznia 2016 r., III UK 61/15, oraz uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 2010 r., II UZP 2/10, OSNP 2010 nr 17-18, poz. 216).

Wobec dokonanego na podstawie powołanych przepisów unijnych wiążącego ustalenia, że J. Ź. podlegał w okresie od 1 listopada 2011 roku do 31 grudnia 2017 roku ustawodawstwu polskiemu oraz wobec wykonywania przez niego w tym okresie na terenie Rzeczypospolitej Polskiej pozarolniczej działalności gospodarczej stanowiącej tytuł ubezpieczenia społecznego, zdrowotnego i na Fundusz Pracy – należne są od niego z tego tytułu składki, których wysokości nie kwestionował w niniejszym postępowaniu.

Przyjmując, że odwołujący był równolegle zatrudniony także na podstawie stosunku pracy na 1/2 etatu z wynagrodzeniem (podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne) niższą w przeliczeniu na okres miesiąca od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę, zgodnie z art.9 ust.1a cytowanej ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, podlegał ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Dlatego też Sąd Okręgowy uznał, że decyzja – co do zasady – została wydana zgodnie z prawem.

Odwołanie jest zasadne jedynie w części, w jakiej składki na ubezpieczenie społeczne, składające się na zadłużenie określone w zaskarżonej decyzji wraz z odsetkami były przedawnione na dzień jej wydania, czyli za okres od czerwca 2013 roku do sierpnia 2013 roku.

W myśl bowiem art. 24 ust.4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych należności z tytułu składek ulegają przedawnieniu po upływie 5 lat, licząc od dnia, w którym stały się wymagalne, z zastrzeżeniem ust. 5-6 (które nie mają w niniejszej sprawie zastosowania).

Podniesiony przez pełnomocnika wnioskodawcy zarzut przedawnienia należności z tytułu składek za okres od czerwca do sierpnia 2013 roku, wobec wydania decyzji w dniu 5 października 2018 roku, okazał się skuteczny.

Sąd nie podzielił jednak zarzutu przedawnienia roszczenia o odsetki za okres poprzedzający datę 5 października 2015 roku, czyli 3 lata wstecz od wydania decyzji, uznając, że okres przedawnienia odsetek od zaległych składek podlega także 5-letniemu okresowi przedawnienia.

Z treści art.31 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych wynika, że do należności z tytułu składek stosuje się odpowiednio między innymi art. 51 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 r., poz. 613 ze zm.), w myśl którego zaległością podatkową (tu odpowiednio składkową) jest podatek nie zapłacony w terminie płatności.

Oznacza to, że zaległość powstaje na skutek samego niedotrzymania terminu realizacji zobowiązania podatkowego (składkowego), niezależnie od przyczyn tego stanu rzeczy, w tym winy lub braku winy w terminowym spełnieniu świadczenia po stronie płatnika składek, czy jego pozostawania w dobrej wierze.

Ordynacja podatkowa w art.53 § 1 przewiduje naliczanie odsetek za zwłokę od zaległości podatkowych, a więc w sytuacji braku terminowego spełnienia świadczenia, od dnia następującego po dniu upływu terminu płatności (§ 4 art. 53 Ordynacji podatkowej).

A zatem dla istnienia obowiązku uiszczenia odsetek nie ma znaczenia przyczyna nieterminowego wykonania zobowiązania podatkowego, gdyż każda sytuacja faktyczna istnienia zaległości podatkowej rodzi następstwa w postaci powinności świadczenia od niej odsetek (tak przyjął też Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 23 stycznia 1985 r. SA/LU 282/85; POP 1992, Nr 1, poz. 27), czyli nieopłacenie w terminie należnych składek skutkuje powstaniem obowiązku naliczenia odsetek niezależnie od przyczyny, dla których powstała zaległość składkowa.

Jednocześnie przepis art. 53 § 4 Ordynacji podatkowej w sposób nie budzący wątpliwości określa, że odsetki za zwłokę naliczane są od dnia następującego po dniu upływu terminu płatności, nie przewidując innej możliwości ustalenia daty początkowej naliczania odsetek.

Zgodnie z ustalonym stanem faktycznym uznać należy, iż po stronie wnioskodawcy istniało zadłużenie z tytułu nieopłacania wskazanych wyżej składek wraz z odsetkami.

Dlatego też Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję tylko w zakresie podniesionego zarzutu przedawnienia, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie (art.477¹⁴ § 1 k.p.c.).

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art.100 k.p.c., uznając że wnioskodawca wygrał sprawę w nieznacznej części – 8%. Wartość przedawnionych składek (za 3 miesiące) to 2857,20 złotych, zaś wartość składek wyliczonych w zaskarżonej decyzji to kwota 36.282,62 złote.

Na koszty stron złożyły się koszty wynagrodzenia pełnomocników w kwotach po 3600 złotych ustalone na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z 22 października 2015 roku (tj. Dz.U. z 2018 roku, poz.265)

Koszty te w sumie wyniosły 7200 złotych. Wnioskodawca jako przegrywający proces w 92 % winien ponieść te koszty w wysokości złotych 6624 złotych (7200x92%), zaś faktycznie poniósł je w kwocie 3600 złotych. Dlatego też Sąd zasądził od niego na rzecz organu rentowego kwotę stanowiącą różnicę tych wartości ((...)-3600= (...)).